

Áldozócsütörtök

Lectio: Lk 24,44-53

Textus: Lk 24,50-53

Kedves Testvéreim! Áldozócsütörtök ünnepén a bibliaolvasás során azt hallottuk az Igéből, hogy Jézus Krisztus a tanítványokkal beszélgetet és ezt mondta nekik: **„Ezek azok a beszédek, amelyeket szoltam néktek mikor még veletek valék, hogy szükség beteljesedni mindazoknak, amik megírtak Mózes törvényében, a prófétáknál, a zsoltárokbán én felőlem.”** (Lk 24,44).

Olyan jó hallani ezeket a szavakat és olyan jó megélni ezt! Jézus Krisztus nem csak akkor beszél az Ő tanítványaihoz, hanem ma is van szava mihozzánk, mai tanítványaihoz. Minden egyes istentisztelet erről tesz bizonyosságot, hogy azok, akik Jézus mellett vannak, vagy Jézus köré gyűlnek, mint ott Betániában, amikor Jézus felvitte a hegyre őket az áldozócsütörtöki ünnep alkalmával. Jézusnak mindig van szava és nem csak az örömteli emberekhez, hanem van szava a szomorkodókhoz is. Emlékezzünk csak arra, hogy amikor a tanítványok szomorkodva mentek hazafele Jeruzsálemből Emmausba, akkor is éppen így szólott hozzájuk és ezt mondotta: **„Avagy nem ezeket kellett-é szenvedni Krisztusnak és úgy menni az ő dicsőségébe? És elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nekik minden írásokban, amik ő felőle megírtak.”** (Lk 24,26-27). Ugyanezekkel a szavakkal mondja el Lukács evangélista itt is, az áldozócsütörtöki mennybemenetel előtt, hogy Jézus Krisztus beszélget velük és azt mondja, hogy a Mózes törvényében, a prófétáknál, a zsoltárokbán ezek vannak megírva. Vagyis magyarul ez azt jelenti, hogy arra hívja fel a tanítványok figyelmét, hogy nagyon fontos mindaz, ami a Mózes könyvében van, ami a prófétáknál és a zsoltárokbán meg van írva. Ez az akkori Biblia, mert akkor még csak ennyiből állt a Biblia és ezeket olvasták a zsinagógákban, majd magyarázták.

Nekünk is Isten kegyelméből kezünkben van a Biblia és mi is olvassuk. Így beszél hozzánk az Úr Jézus Krisztus és így tesz arról Ő maga bizonyágot, hogy ezek, amit olvasunk, - és nem csak ezen az áldozócsütörtöki ünnepen, hanem otthon is a belső szobánkban a hétköznapok alkalmával, vagy más alkalmakon-, ezek Róla vannak megírva. Akik komolyan és naponta olvassuk a Bibliát, megtapasztaljuk, hogy az Ószövetség Jézusra mutat. Arra az Úr Jézusra, aki mielőtt a mennybe ment volna, elvégezte azt a munkát, amivel az Atya megbízta, vagyis az emberiség megváltásának a munkáját.

Most azonban ott van a hegyen a tanítványokkal és elmondja nekik, hogy a mennybe fog menni. Az, hogy Ő a mennybe ment, az nem azt jelenti, hogy messzire került a tanítványoktól. Ma sem azt jelenti, Testvéreim, hogy ha Jézus a mennyben van, akkor tőled, vagy én tőlem messze van. Azt olvassuk, hogy a tanítványok nagyon örültek. **„Visszatértek nagy örömmel Jeruzsálembe.”** (Lk 24,52). Vajon minek örültek? Hiszen emberileg szomorkodniuk kellett volna, mert elváltak Jézustól, attól, akit ők szerettek. Ezt mi mindnyájan meg tudjuk érteni, hiszen nekünk is fáj az, amikor valakitől búcsút kell vennünk, akár mert hosszú útra megy, vagy végleg elköltözik ez árnyékvilágból. Szomorú az embernek a szíve a búcsúzásakor. Itt azt olvassuk a Bibliából, hogy a tanítványok nagy örömmel mennek Jézus mennybemenetele után vissza Jeruzsálembe. Minek örülnek? Annak, hogy ők megértették, hogy Jézus Krisztus az által, hogy Ő a mennybe ment, nem lesz messze tőlük, nem kerül távolabb ő tőlük. Sőt, sokkal inkább így kerültek közelebb egymáshoz. Így van ez a mi életünkben is. Képzeld csak el, hogy ha Jézus ma is testben jelen lenne a földön,...akkor csak egy bizonyos helyen lehetne jelen. Mivel a mennyben van, ezért lehet közel mindenkihez.

Hogy kell ezt érteni? Ha figyelembe vesszük azt, hogy a mennyország nem egy olyan hely, ami távol van az embertől, már más beállításba kerül minden. A mennyország egy másik létforma, egy magasabb létforma, egy másik, egy fejlettebb valóság. Magyarul: Jézust amikor felhő takarta el, akkor **nem eltávolodott tőlük**, hanem ez a felhő **eltakarta Őt**. S valóban, Testvéreim, ez a másik létforma, amit mi mennyországnak nevezünk, az annyira eltakartatott a mi szemeink előtt, hogy nem tudjuk felfogni sem a technika vívmánya által, sem a logikánkkal, sem a vegyi kutatások révén. Mit tehetünk? Hangolódjunk rá lélekben

az Igére, vagyis értsük meg azt, hogy a mennyország egy másik létforma, tehát nem egy helyet kell elképzelnünk a messzi távolban, ahol Jézus az Atya Isten jobbán van, hanem egy olyan valóságot, amelyik itt van. Hogy is mondta Jézus? A mennyország ti bennetek van. Márpedig ha Jézus Krisztusban van a mi életünk, hogy ha Jézus Krisztussal járunk ezen a földön, akkor a mennyországban vagyunk.

Azt mondja az áldozócsütörtöki Ige, hogy Jézus mielőtt a mennyországba ment volna, még mielőtt a felhő eltakarta volna a tanítványok szemei elől, felemelte az Ő kezét és megáldotta őket. Drága híradás ez és úgy örülök, hogy a szentírók megörökítették Jézus Krisztusnak ezt a cselekedetét. Mert, tudjátok, az elválás pillanatában, (különösen a halálkor) az ember nagyon megjegyzi, amit lát, vagy amit hall. Sohasem felejttem el, amikor elbúcsúztam édesanyámtól. Ő egy szót nem szólt, de hallotta, amit énekeltem: Az áldott orvos közeleg... Láttam, miképpen reagál az ének dallamára haláltusájakor. Lélegzetvétele csendesebb lett. Az ember nem felejt el ezeket a dolgokat. De van úgy, hogy az elköltöző édesanyák és édesapák áldást mondanak a gyermekeikre. Ezt a gyermek nem felejt el. A gyermek a nehéz élethelyzetekbe visszaemlékezik arra, hogy az édesapja, vagy édesanyja megáldotta.

Jézus felemeli a kezeit és megáldja a tanítványait. Képzeld el, Testvérem, hogy a tanítványok látták az Ő áldott, átszegezett kezeit és emlékeztek arra, hogy ez a kegyelem. Ez a megváltás. Ez az örök élet. Jézus átszegezett keze a halált jelentette. Jézus azért halt meg, hogy életet szerezzen a tanítványoknak. Hogy élete legyen minden embernek, aki benne hisz. Jézus megáldó keze az Ő kegyelmét és irgalmát mutatta. Jézus áldó keze von ki bennünket a bűn mélységéből, abba az isteni magasságba, ahol a mi életünk kiteljesedhetik.

Ő bennünket is megáld. És ez az áldás arra való, hogy ez az áldás minden élethelyzetben elegendő a bűnnel és a sátánnal vívott harcunkban. Bátorít bennünket, hogy velünk van. Bátorít bennünket az Úr Jézus áldása, hogy azok, akik az övéi, azok kérhetnek, mert kapnak, kereshetnek és találhatnak, zörgethetnek és megnyitvatik nekik. Áldó kezei ezt jelentik, hogy bátorít bennünket. De jelenti azt is, hogy az ő áldó keze gyógyító erő. Hány beteg meggyógyult, mert megérintette a beteg embert. Így van ez reánk nézve is. Ha testileg nem is, de

lélekben meggyógyulunk. Tudjuk, hogy el kell költöznünk ez árnyékvilágból, de nem rettegve, nem félve gondolunk az ítélet napjára (1 Thessz 5,1-11), nem rettegünk, mert Ő Isten ítélőszéke elé már odaállt és rólunk minden kárhozzátást elvett. (HK. 52). És vigasztal bennünket az Ő áldó keze, hogy a halálban is Úr. Bár bűneink miatt meghalunk, de ha az Övéi vagyunk, feltámadunk és vissz bennünket a mennyországba. Abba a most még láthatatlan valóságba, abba a magasabb létformába, amit szem nem láthat, fül nem hallhat, emberi szív meg nem gondolt, de amelyben Istent mindörökké magasztaljuk. Jézus Krisztus áldott, átszegezett keze vigasztal és visszatart a bűntől, hogy küzdjünk és harcoljunk Vele maradni.

Az Ő áldó keze elégséges egy életre. Nem csak e földre, hanem ama mennyeire is.

Amikor megáldotta őket, azt olvassuk tovább, hogy felemelteték: **„És lőn, hogy míg áldá őket, tőlök elszakadván, felviteték a mennybe.”** (Lk 24,51). Mit jelent az, hogy *elszakadván tőlük*? Éppen az előbb bizonyosodtunk meg arról, hogy bár a mennyben van mégis közel van hozzánk. Tulajdonképpen az ősi szövegben arról van szó, hogy egy olyan létformába ment, ami a megérkezést, a révet, a végcél jelenti. Hallod, Testvérem, Jézus Krisztussal élve, járva, Jézus Krisztussal szolgálva mi is a célhoz érkezhünk. Révbe jutunk, megérkezünk a végcélhoz. A túlsó partra, mert amikor Jézus azt mondja tanítványainak, hogy menjünk át a túlsó partra, ott is ez a szó van (görögül). Életünk tengerén megyünk élethajónkkal, melyben ott van Jézus a túlsó part felé és egyszer csak megérkezünk. Csodálatos ez, hogy nem szakadunk el Tőle sem, a mieinktől sem. Mert azok, akik ama más világban vannak, közel vannak e világban levőkhöz Jézus Krisztus által.

Áldott ez az ünnep és egyre jobban értjük immár ezeket a szavakat, hogy *felviteték a mennybe*. Felviteték?... Kínlódik Károli, kínlódik minden fordító, hogyan is tegye érthetővé, hogyan is közölje a mai ember számára, hogy Jézus Krisztus célba ért és vele mi is mindnyájan!

De addig... Halljuk a továbbiakban: **„Ők pedig imádván Őt, visszatérének nagy örömmel Jeruzsálembe és mindenkor a templomban valának és dicsérvén és áldván az Istent.”** Mit teszünk mi? E egymást dicsérvük. Nem marad időnk Istent

imádni, Istent dicsőíteni. A Bibliában meg van írva, hogy minden térd meghajlik Jézus előtt. Lesznek, akik örömmel és lesznek, akik sírva és rettegve. De minden térdnek meg kell hajolnia Jézus előtt. Nos, mi imádjuk Őt? Tudjuk-e mi örömmel imádni és dicsőíteni Őt? Vajon mi hogyan fogunk célba érni?...

Ámen.

Biharszentjánoson, 2015.05.14.

Csomay Árpád.